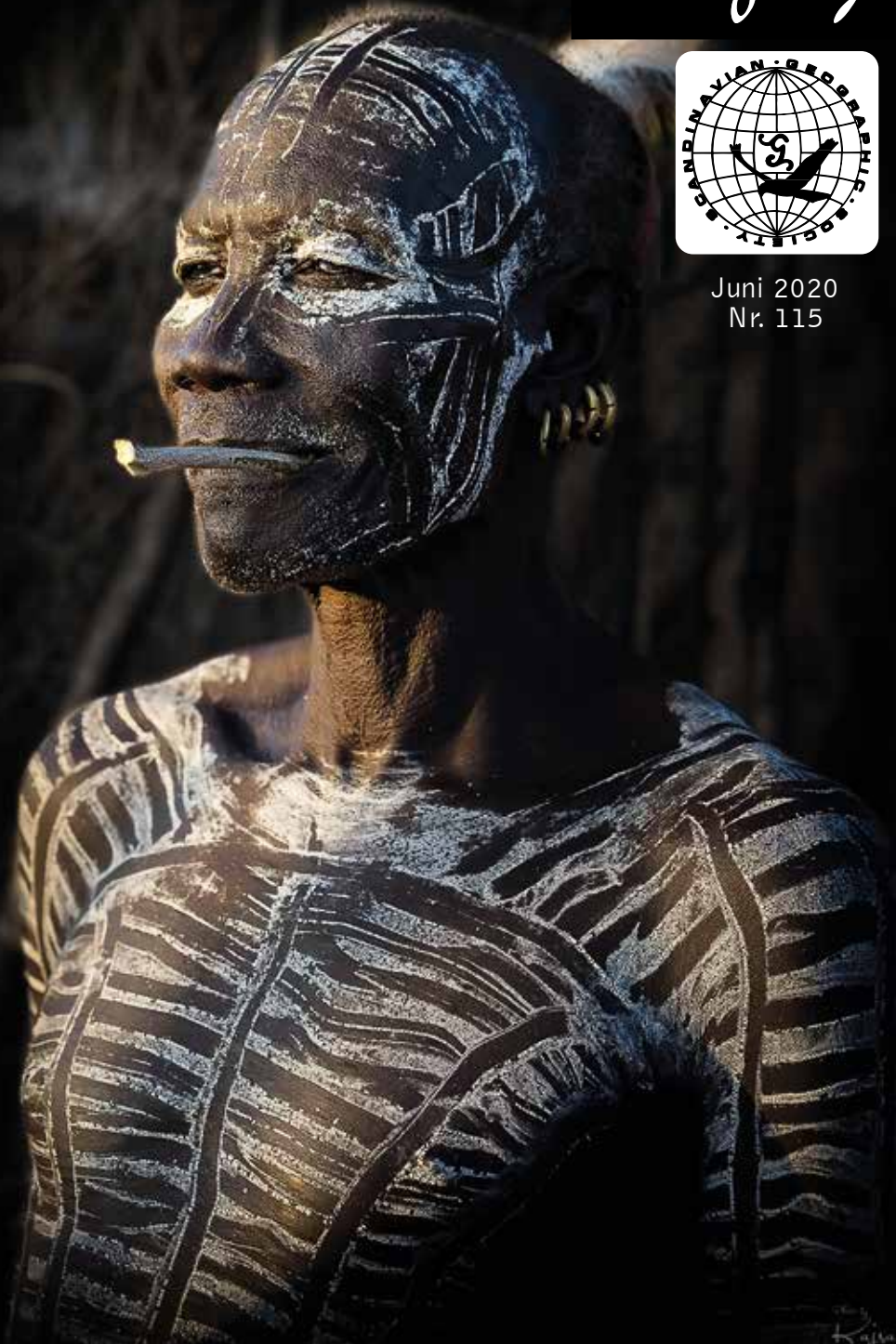

Briefing

Juni 2020
Nr. 115

Briefing

Briefingmaterial

skickas till Christina Völcker
Harstigen 16, 645 42 Strängnäs
E-post: briefing@sgsresa.se
eller ordforande@sgsresa.se

Adressändringar:

Skickas till Ewa Knutsson
Slalomvägen 37, 461 58 Trollhättan
E-post: medlemsregister@sgsresa.se

Resemästaren:

Vår Resemästare är Lotta Borgiel
Marsjö Hvilan, 643 94 Vingåker
E-post: resemastare@sgsresa.se

Sista materialdag för nästa nr. är 20 augusti 2020.

Annonser:

En helsida kostar 1000 kr och en halvsida 500 kr.

Redaktionen förbehåller sig rätten att bedöma och eventuellt förkorta insända bidrag och tar inte ansvar för ej beställt material.

SGS adress:

c/o Anders Gezelius
Skatkullevägen 22, 430 82 Donsö

Internetadress:

www.sgsresa.se
E-post: ordforande@sgsresa.se

Medlemsavgift per kalenderår:

Ordinarie medlem 250 kr. Familjemedlem 75 kr.
Bankgiro 223-7352

STYRELSEN

Ordförande:

Anders Gezelius
076-310 64 36
ordforande@sgsresa.se

Vice ordförande:

Kristina Bergman
0303-22 52 50
vice_ordforande@sgsresa.se

Sekreterare:

Kerstin Strandskog
08-19 72 83
sekreterare@sgsresa.se

Kassör:

Ewa Knutsson
0767-96 55 00 kassor@sgsresa.se
medlemsregister@sgsresa.se

Vice kassör:

Bengt Cederfelt
08-96 14 95
vice_kassor@sgsresa.se

Klubbmästare:

Stefan Karlsson
072-189 23 76
klubbmastare@sgsresa.se

Briefingansvarig:

Christina Völcker
076-897 72 78
briefing@sgsresa.se

Resemästare:

Lotta Borgiel
0151-209 00
resemastare@sgsresa.se

Ledamöter:

Isabel Olesen
+45 613 032 64
ledamot@sgsresa.se
Magnus Andersson
042-14 67 51
ledamot@sgsresa.se

Innehåll

---

4. Ordförande har ordet.	15. Roadtrip USA September 2019.
6. Vykortshälsningar.	19. Omodalen i Etiopien (del 2).
7. SGS-Profilen.	23. Galapagosöarna – ett underbart återbesök.
8 Min första äventyrliga resa.	26. Resemästarens sidor.
11 Charmant på Charente.	
-

Omslagsbild: *Mikael Thorvaldsson*

Nya medlemmar i SGS

Vi är glada att kunna hälsa följande medlemmar välkomna i föreningen:

Ing-Marie Gustafsson, Göteborg
Marion Jakobs, Göteborg
Arne Malmback, Limhamn
Joakim Söder, Mullhyttan

Anette Levander, Karlskrona
Ebba Holme Hansen och
Erik Wind Hansen, båda från
Hellerup i Danmark.

Avliden medlem i SGS

SGS deltar i sorgen efter den avlidna medlemmen
Ingrid Jardebo

Till hennes minne har föreningen planterat träd i Vi-skogen

Ordföranden har ordet ...

Anders
Gezelius

En vår utan vårmöte

Det känns utan tvekan väldigt underligt att uppleva en vår utan ett vårmöte med SGS. Som alla säkert vet, så är det första gången sedan föreningen bildades på hösten 1988, som vi inte har haft någon vårträff och första gången vi har varit tvungna att ställa in en träff. Jag tror att det är många som känner att något saknas, när vi inte får möjlighet att ses som vi brukar, lyssna på inspirerande berättelser, se vackra bilder och inte minst kunna träffas och prata med varandra och åter för en stund uppleva den där särskilda tryggheten och trivseln man kan känna, när man vet att man är bland likasinnade. När vi informerade om det inställda mötet, var det uppenbart att många verkligen skulle sakna att ses och beklagade att det var nödvändigt. För styrelsen och oss som var inblandade i planeringen var beslutet egentligen enkelt, om än mycket tråkigt, och vi tyckte att det var lika bra att vara ute i så god tid som möjligt. Vi har ju i olika sammanhang diskuterat föreningens behov av att få nya och yngre medlemmar och just i dessa sammanhang blev det extra tydligt, eftersom en väldigt stor andel av nuvarande medlemmar tillhör en eller flera riskgrupper.

Att inte längre kunna träffas som vi brukar och att inte heller kunna göra det som är vårt gemensamma intresse och största passion, att resa och se andra och nya vyer, gör på ett sätt att vi kanske känner oss extra drabbade,

även om vi lyckas hålla oss friska. Jag hoppas innerligen att SGS medlemmar inte ska råka ut för sjukdom och självklart hoppas jag också att alla ska försöka att leva efter de instruktioner och råd som vi får. Jag tror att många, liksom jag själv, kan känna det lite egendomligt när jag mår bra och egentligen inte ser något konkret problem i den närmaste omgivningen.

Nej, det är inte synd om oss

Ändå måste vi se oss omkring och inse att det verkligen inte är synd om oss, förutsatt naturligtvis att vi inte direkt drabbas av covid-19. Om olika former av begränsningar har lättats på i Sverige och runt om i världen när ni läser de här raderna det vet jag inte, men hoppas naturligtvis att så är fallet. När jag skriver så är situationen mycket osäker på de flesta håll och jag tänker på alla som lever under mycket mer pressade förhållanden än vi gör. I det som ligger närmast känner jag en stor förtvivlan över alla de som på sätt och vis ligger oss nära, alla engagerade i resebranschen på ett eller annat sätt. Det måste ha varit en mycket egendomlig upplevelse att se hur möjligheterna att bedriva sin verksamhet direkt försvinner över en natt och jag kan bara föreställa mig den oro och de direkta problem som uppstod. Vi har som enskilda medborgare kunnat röra oss tämligen obehindrat och t.ex. vara ute i naturen utan egentliga begränsningar vare sig i tid eller rum. Jag kan nästan inte föreställa mig hur

det måste ha varit för stora delar av världen, där man inte har tillåtits att röra sig ute över huvud taget och kanske varit tvungen att sitta instängd i en lägenhet vecka efter vecka. Vilka problem det kan skapa för både kropp och själ kan jag bara gissa mig till. Jag tänker också ofta på alla dessa stora mängder fattiga människor runt om i världen, som är beroende av att sådana som du och jag har möjlighet att resa runt och ta del av deras arbete och kunskap. Och då ska vi bara inte tala om alla miljoner som befinner sig på flykt och tvingas leva under vedervärdiga förhållanden! Så under förutsättning att vi själva lyckas hålla oss friska så är det inte så synd om oss egentligen.

Verksamheten i SGS

Mycket av det som är vår verksamhet har ju tvingats att leva på sparlåga. När vi inte har möjlighet att träffas på lokala eller centrala träffar och när vi inte längre kan ge oss ut på resor, återstår egentligen bara Briefing som en bärande del av föreningen. Christina och Inger lägger ner ett stort och fint arbete och säkerligen är Briefing extra efterlängtat, när det nu är som det är. Briefing kan dock inte bli bättre än vad vi alla försöker bidra med. Det ska självklart vara ett forum för medlemmar och när frågan ställs om värdet av Briefing är det uppenbart att många vill ta del av vänner och medlemmars reseminnen. En liten fördel med våra förändrade förhållanden är kanske att fler kan ha möjlighet att fundera tillbaka på minnen och upplevelser och berätta om dem för oss andra. Bidra till Briefing genom att själv skriva! Och minns vad både jag och redaktörer brukar upprepa: Det mest uppskattade av både läsare och redaktörer är korta bidrag, som gör läs-

ningen rolig och arbetet enklare. Det är långt ifrån nödvändigt att berätta om en hel resa, utan ett enstaka minne eller en enstaka händelse kan vara lika mycket värd att berätta.

Hur kommer det då att bli med våra resor och träffar? Ja, som nog alla förstår, så vet vi absolut ingenting om hur det blir. Det kan kanske skönjas en liten ljusning vid horisonten, givet att inte vi eller andra råkar ut för något bakslag, vilket är något som många befärrar. När det kommer att bli möjlighet för alla researrangörer att återigen våga satsa på att presentera resor får framtiden utvisa och säkert kommer många i föreningen då att vara beredda att ge sig iväg. När det gäller våra träffar så pågår planeringen för vårt höstmöte i Gävle, där jag innerligen hoppas att många ska ha möjlighet att delta. För vårmötet 2021 har vi gjort en preliminär bokning i Uddevalla igen, eftersom vi tyckte att vi hade hittat en fin anläggning och dessutom hade ett spännande program, som förhoppningsvis åtminstone till vissa delar kan vara möjligt att genomföra om ett år. Höstmötet kommer ju oundvikligen också att bli ett mycket försenat årsmöte, helt utanför vad våra föreningsstadgar säger, men jag är fast övertygad om att det är acceptabelt under nuvarande omständigheter. Det innebär också att den fråga som har väckts om att överge den struktur som våra träffar har haft, måste skjutas ännu längre in i framtiden.

Som avslutning kan jag bara hoppas att ni ska lyckas hålla er friska så att vi åter kan få ses, när vi har kunnat återgå till en större normalitet och att ni alla trots allt ska få uppleva en fin sommar med många minnesvärda händelser.

Vykort

Med en leopard kommer denna hälsning från vår safari i Okavango-deltat i Botswana.

Dag och Margareta

Februari 2020.
Rundresa på Sri Lanka,
en fantastisk ö med
underbar natur, god mat
och många tempel.
Kan rekommenderas!

Hälsningar
Lars och Ewa S

SGS-profilen

Marita Täppinen, Södertälje

Jag invandrade till Sverige en vecka efter att ni gått över till högertrafik. Med undantag för 4 år i en studentkorridor i Solna (Emmylundsvägen) har jag hela tiden bott i "Söötälje".

1. När och hur blev du medlem i SGS?

– Blev medlem 1993 efter att Monika Apell lockat med mig till en hösträff på Nordens Ark 1992

2. Har du deltagit i något av föreningens vår- och höstmöten?

– Jag har deltagit i de flesta träffar sedan jag blev medlem. Tror jag missat två.

3. Din bästa resa hittills? (Behöver inte vara en SGS-resa)

– Att välja bara en bästa resa är för svårt, så på delad första plats placerar jag:

- Kamtjatka 2004 med Lena Haglund, en SGS resa
- Ett besök hos "kusinerna" i Virungaberget, Ruanda. Nyårsafton hos silverryggen Guhonda och hans gäng.

4. Din drömresa om du varken behöver ta hänsyn till tid, pengar, hälsa eller tillståndet i världen?

– Lika svårt som föregående fråga så jag väljer på nytt två resor, som jag varken har pengar eller hälsa för:

- Altaibergen – jag har i Briefing och på våra träffar sett era bilder därifrån. Dit vill jag åka.
- Arktis i norrsken och på ett hundspann som jag kör själv- gärna på Grönland eller Svalbard.

5. Vad har du alltid med dig när du reser?

– Tidigare skulle jag väl sagt biljetter, pengar, pass, kamera, o.s.v. Men nu räcker det med en smarttelefon. Där finns ju bank, biljetter, böcker, kamera, m.m. Möjligen måste man fortfarande ha med sig ett pass, som inte går att ladda ner som en app.

6. Vad vill du helst läsa i Briefing?

– Efter att i 10 år läst vartenda ord och stavelse i tidningen minst tre gånger vill jag nog fortsätta att läsa allt från pärm till pärm. Helst i pappersform.

Min första äventyrliga resa

text och bild: Mirka Glaxer

Jag har inte några anteckningar att stödja mig på. Det tycktes onödigt. Året var 1985 och läkarna gav mig högst ett par år att leva efter canceroperationen året innan.

Inspirerad av Antoine de Saint-Exupérys böcker ville jag uppleva Sahara innan det var för sent. I en tidning hittade jag en annons om Overland Expedition, förmedlad av Äventyrsresor, en nyetablerad resebyrå. Resan skulle gå från London till Kamerun, sedan tvärs över Afrika till Nairobi och fortsätta till Johannesburg. Den första etappen till Kamerun var på sex veckor och den passade mig. Vi startade någon gång i november 1985. Transport till Dover med en färja över Engelska kanalen. Där väntade oss en enkel militärbil med hårda bänkar längs sidorna. Taket och sidorna var täckta av en presenning, som man kunde vika upp. Var och en fick ett utrymme under bänkarna, knappt en meter långt, för att förvara sitt bagage. På bänkarna fanns tunna dynor att sitta på. Vi var 14-16 personer, reseledare i 30-årsåldern och en chaufför, som också var mekaniker.

Vi åkte genom Frankrike och sedan Spanien. Det var kallt, blött och mörkt. Vi tältade och lagade mat vid bilen. Under dagarna genom Europa tänkte jag: -Vad gav jag mig in på?

Det blev bättre, i alla fall temperaturmässigt, när vi kom över till Afrika i Tanger. Fortfarande var vi oorganiserade. Det var lite si och så med inköp och matlagning. Reseledaren tyckte inte att han behövde hjälpa till.

I bebodda områden stannade vi på campingplatser, för säkerhetens skull. På 70-talet åkte jag runt i Marocko med Vingresor, men nu var det ett helt annat land, som jag lärde känna. Då var det med en bekväm buss och hotell av hög standard, nu i bästa fall camping, smuts och primitivt liv.

I Casablanca försökte en man på moped riva ifrån mig väskan, som jag hade i handen. Han lyckades inte, jag blev bara uppskrädd. Vi passerade bl.a. Marra-kech, som på den tiden fortfarande hade en gammal orientalisk prägel. Strax efter Quarzate fick vi problem. Vägen var översvämmad efter ett häftigt regn i Atlasber-

gen. Lång kö med bilar, av vilka några fastnade mitt i floden. Vår militärbil hade stark motor, så vår reseledare tyckte att han kunde hjälpa de andra bilarna upp ur vattnet. Vi fick stiga av för att avlasta vårt fordon. Reseledaren lyckades med de andra bilarna, men vi var strandade på Quarzate-sidan. Nästa lastbilschaufför, som nu skulle köra på den öppnade färdleden, krävde ett ockerpris för att ta oss över. Vattnet var iskallt, brunt av lera och gick över knäna, dessutom snabbt rinnande. Det var långt till den andra sidan. När lastbilen startade, ropade någon i vår grupp: -Hoppa på! Vi hängde oss fast där bak och lyckades på så sätt komma över till vår bil.

I Algeriet härskade kommunismen med allt vad det innebär av kontroll. Längs vår färd fick vi vika av till olika byar i öknen för att få våra pass stämplade av militären. I annat fall hade vi blivit tvungna att vända om till statsgränsen för komplettering.

Vi åkte i hjulspåren, som tidigare bilar lämnat efter sig. Vägen kunde vara markerad med tomma oljefat här och där. Bilvrak var utspridda längs spåren. På vissa avsnitt fanns asfalterad väg med djupa gropar, men de avsnitten var reserverade för det militära. Vi brukade övernatta mitt i öknen, långt från byar, av säkerhetsskäl. Det var inte ovanligt med överfall, fick vi höra. I bilen hade vi en tank med vatten. Utöver det som vi använde för att dricka och laga mat, disponerade var och en $\frac{1}{2}$ liter per dag för

personlig hygien. Om vi passerade en by med vattenspump, passade vi på att tvätta oss, men efter en timme var det lika mycket sand på oss som innan.

En dag blåste en sandstorm. Man såg inte längre än kanske 30 meter. Sanden trängde sig in överallt; i kläderna, på glasögonen, i håret. Man fick skydda ansiktet för att kunna andas. När stormen hade bedarrat blev sanden mjuk och bilens hjul drunknade gång på gång i den. Vi fick lägga metallskenor under hjulen, bilen startade, man sprang fram med de befriade skenorna och lade dem framför hjulen på nytt. En hel dag. Korta sträckor kunde man hoppa på bilen i farten innan det blev stopp igen.

En eftermiddag tyckte jag att solen lyste från en konstig sida. Plötsligt fick vi se samma militärpostering, som vi passerade på morgonen. Vi åkte alltså runt, en hel dag av resan förlorad. Vid ett tillfälle hoppade några kraftigt byggda män på bilen och frågade efter whisky. De såg nog bara oss kvinnor i framsätet och trodde att vi var ett lätt byte. På ett annat ställe bad man mig med gester följa med till en hydda. Där fanns ett sjukt spädbarn och en sjuk mamma. De frågade efter medicin. Jag lämnade en del antibiotika, som jag hade med mig. Fortfarande undrar jag, om de två överlevde.

I Ahaggarbergen övernattade vi vid den högsta toppen (2918 m) för att se soluppgången därifrån. Jag minns att det var mycket kallt.

Gränsen till Niger passerades. Där var

bara sand och ett litet skjul med militärer. Man kunde passera utan kontroll, om man ville, men stämplat var viktiga. På savannen hade vi alla strövande djur för oss själva, ingen trängsel av turister. Vid Tchad-sjön i Niger kontrollerade militären bilen. Resultatet blev stulna privata saker. Där ville jag köpa något. Det gick inte att växla pengar, men franska franc gick också bra. Nigeria var oroligt då, så vi åkte i stället genom Tchad.

Kamerun var vackert med tropisk vegetation, när vi närmade oss kusten. Vi stannade vid en vacker sjö, vid Douala. Från Doualas flygplats skulle en del av oss, även jag, flyga hem. De som hade flyg hem de närmaste dagarna hjälptes av reseledaren och sedan for gruppen vidare. En ung engelsman och jag hade ett flyg till London först på Annandag jul. Vi rekommenderades att inte vänta i Douala, som är en farlig hamnstad. Reseledaren berättade hur vi skulle agera, om man vägrade oss plats på flyget. Vi skulle hävda att jag var så sjuk, att jag skulle dö, om jag inte skulle få omedelbar behandling i Europa. Den unge mannen var min assistans.

Vi for till en mindre stad vid kusten. På julafton tog vi en promenad i den ganska tomma staden. Jag kände fientlighet

från människor, som vi passerade, men den unge mannen ville ha kontakt med lokalbefolkningen. Resultatet blev att jag rånades. Lyckligtvis hade jag varken pass, pengar eller flygbiljetten på mig. Men kameran och en hel del bilder förlorade jag. På juldagen åkte vi tillbaka till Douala. Taxichauffören var på väg att råna oss på vårt bagage, men vi lyckades avvärja det. Allt var tillbommat i staden. I missionshuset, där vi hade våra platser reserverade för övernattnin, vågade man knappt öppna dörren för oss. Vår julmat bestod av en konservburk med fisk och gammalt bröd. På något sätt kom vi så till flygplatsen. Aeroflot, som vi flög med, brukade överboka sina flyg, så alla passagerare sprang från terminalen till flygplanet. Boardingpass i handen garanterade inte att man fick komma med. Mellanlandning i Tripoli. Flygvärdinnorna hade dyster uppsyn och nya passagerare blev noggrant kontrollerade. Senare fick jag veta, att ett bombattentat ägt rum på flygplatsen i Rom. Till London kom vi i alla fall.

Vårt följande resa gick, minns jag inte. Av två år kvar att leva har det hittills blivit 35, men nu är tyvärr inte några äventyrliga resor möjliga för min del.

Charmant på Charente

text och bild: Christoffer Lundén

En åtta dagars långsam och vilsam tur på en fransk flod rekommenderas. Ståhöjd i hela båten som aldrig lutar, inga segel att slå och tampas med, inga vågor och hög sjö. Vinglasat står stadigt hela tiden. Detta gjorde vi i mitten av september. Men först besökte vi travlarbrodern Magnus Andersson, som tillbringat en stor del av året i Rians i Provence, någon timmes färd norr om Marseille. Vi hade fina dagar med Magnus som visade oss runt och vi besökte områdets sevärdheter. Lunch en dag på Främlingslegionens anläggning för veteraner var intressant, dock lyckades vi aldrig identifiera den danske prinsens Ages grav. Prins Aage var främlingslegionär och stupade under sin tjänstgöring.

Ett mycket intressant besök på museet i Digne les Bains gjordes. Där

bodde den belgisk-franska äventyrerskan Alexandra David-Neél till sin död. Hon blev 100 år. Mest känd är hon för boken "En parisiskas väg till Lhasa" som skrevs 1924. Hon färdades som ung i Europa, till fots och på cykel, var rebell och så småningom anarkist. Hon kom att intressera sig för orientaliska studier, språk, religion och filosofi. Hon försörjde sig en tid som sångerska och sjöng flera huvudroller i olika operor.

Hos Magnus dricker man champagne varje dag klockan fem, den lokala och alldeles utsökta Blanc de Blancs. Magnus är en skicklig kock och vi trivdes alldeles utomordentligt. Efter denna introduktion till Frankrike tog vi tåget från Marseille till Bordeaux, där vi anslöt till den 60 man starka gruppen, som anlät från Sverige. Glada tillrop

och möten med några gamla vänner från vår eskadersegling två år tidigare i Kroatien. Buss till Jarnac vid Charentefloden. Den rinner upp i Haute-Vienne och rinner efter 38 mil ut i Biscaya. Vi gick ombord i Jarnac, känd bl.a. som Francois Mitterands födelseort. Åtta flotta båtar låg och väntade på oss på Quai Francois Mitterand, 7-8 personer på varje båt, vilka hyrs ut av ett företag vid namn le Boat. Namnet låter närmast som ett försök av Peter Sellers att tala franska.

Ombord fanns ett välkomstpaket i form av goda drycker, väl tilltaget, men med tanke på att vårt resesällskap till 50% bestod av finländare, så varade det i stor sett till nästa morgon. Vi la ut vid 08-tiden efter att första natten sovit in oss på båten. Gott om utrymme i de två akterhytterna, mera trångt i de två mittersta. Våra finländska vänner avstod generöst en akterhytt åt mig och min fru

Ann. ” Om min fru är mer än en meter från mig så är hon på rymmen”, skämtade vår vän från Finland och tog en ganska trång mittenhytt. I sakta mak påbörjade vi vår resa nerför Charentefloden. 4-5 knop är maximum, tidvis lägre hastighet genom de idylliska samhällena. Vi hade hyrt totalt 8 båtar. Vi hade tidvis kontakt med varandra, men stannade helt oberoende för lunch och inköp av förnödenheter och drycker. Vi la till över natt, oftast ett par båtar intill varandra, och fraterniserade över ett glas vin/öl/pastis eller andra rusdrycker.

Vädret var inte alltid det bästa, men det hindrade inte Ann och våra finnar att bada i Charantefloden. Man kan i dess reklam läsa om flodens kristallklara vatten. Det gäller kanske på vissa delar, men inte i hamnen i Jarnac, hemmahamnen för ett stort antal båtar. Ann tog sig ett morgondopp första dagen bland båtar och förtöjningslinor trots

min avrådan. Enligt förhandsinformationen och vackra broschyrer var nu alla båtar försedda med ett slutet system med septitank, men det hade ännu inte implementerats, trots att det påstods gälla från 2017. Men vi hade gott om sötvatten i våra tankar och en dusch efter doppet rekommenderades av mig som gammal fartygsläkare. Ingen blev f.ö. sjuk under hela seglatsen trots att huvuddelen av deltagarna var seniorer.

Efter några timmars gång nedströms kom vi till första slussen. Man manövrerar dem själv med handkraft. Jag slapp oftast p.g.a. mina multipla färska revbensfrakturer, som jag ådragit mig fem dagar tidigare. Vi passerade mindre vingårdar och destillerier, men sparade cognacsvandringen tills vi återkom till Cognac och hade god tid på oss på hemvägen. En charmig liten stad längs floden är Saintes. Ett vackert kloster och en Arc of Gemanicus, en gammal romersk äreport byggd år 18. Den är synbar från floden och hör till dess sevärdheter.

Vi seglade vidare, lata dagar med goda frukostar, luncher och ibland middag lagade av vår kock och befälhavare. Några kvällar åt vi ute på någon lokal restaurant i sällskap med besättning från någon annan båt. Vid vackert väder stannade vi för bad i den s.k. kristallklara Charentefloden. Damerna var modigast, ledda av min badnödiga fru Ann.

Cognac passerades med 3 knop, målet var staden Saint Savinien, där alla båtarna lade till för någon dag. Längre ner kan man inte färdas. Slussarna i staden öppnar vanligtvis inte för turisttrafik och man bör vara kunnig på att bedöma Biscayas ebb och flod-påverkan. Från denna stad företog vi en dags bussresa ut till Ile d'Oleron, den störs-

ta ön på franska atlantkusten. Sedan 1966 är ön förbunden med fastlandet med en 3 km lång bro. Här landar fisk och skaldjur i stora mängder och den dagliga fiskeauktionen är mycket intressant. Ostron hör till öns delikatesser. Vår utomordentlige reseorganisatör Ted Willes hade beställt 60 omgångar med ostron à 12 per fat. Det visade sig att en stor del av gruppen inte gillade ostron, desto mera för oss som barmhärtigt slurpade i oss vad andra inte ville ha. Vår Antero slutade nog som mästare med 28 ostron. Vi gjorde en guidad tur på fiskmarknaden, inte som i Fiskekôrka i Göteborg med blinkande ögonlock. Handeln gick via internet med köpare som inte fanns i lokalen.

Hem igen till båten, avfärd uppströms nästa morgon. Nu passerade vi Cognac igen och la till över natt. Vi hade inte många missöden under de 8 dagarna, men i Cognac föll en man (kvinna) överbord, då vi gick ombord i mörkret efter en god middag i land. Komiskt nog var det vår lilla tuffa världsomsegglare, som under 3.5 år fär-

dades på de 7 haven. Det var mörkt och halt på däck och lite trossar, som gick kors och tvärs från båtarna utanför och bakom oss. Jag ledde Ann över det första hindret, varnade också Vippan (vår andra finska kock) och gick föröver, då jag hörde ett kraftigt plask. Heleny hade gått över bord. Akterstegen fälldes snabbt ner och kraftiga armar hjälpte den goda världsomseglaren upp ur floden. Är man i Cognac ingår det förstås att besöka någon av stadens många cognac-destillerier. Nästa morgon gjorde vi en fin guidad tur på en av stadens stoltheter, Hennessy Cognac. Intressant och spännande med en mycket proffsig avsmakning. I shopen fanns möjlighet att inhandla dagens cognacfynd, en Edition Particuliere 2017 för det facila priset 25.000 € för en helflaska. Jag avstod, gillar egentligen inte cognac, kanske surt sa räven.

Vi fortsatte hemfärden mot Jarnac och la till en kväll för att följande morgon ta oss tillbaka till Bordeaux. Två nätter i staden var inbokade och vi bodde behagligt på ett hotell med utsikt över den höjbara bron nere vid floden Garonne. Ett besök på Cité du Vin som öppnades 2016 är närmast

obligatoriskt. Det är ett museum som hyllar stadens särställning i vinvärlden. Byggnaden i sig intar säkerligen också en särställning bland vad jag tycker ett rekord i fullhet. Byggnaden är 55 meter hög med en fasad i glas och perforerad aluminium. Byggnaden ska likna en vinstock, vilande på en bas av glas, som ska representera Garonnefloden. Väl inne i byggnaden är utrymmet enormt, 10 våningar där man bjuds på en vinresa i tid och rum med ett stort antal temautställningar.

Den gamla delen av Bordeaux är ett världsarv med en spårvagn, som sinnrikt tar dig genom de olika gamla delarna.

Efter två hektiska dagar i denna stad lämnade vi vårt sällskap och hoppade in i vår hyrbil mot vidare äventyr i södra Frankrike och Andorra, norra Spaniens San Sebastian och Biarritz. Men mer om det får ni höra i ett annat reportage inkluderande Pau med Bernadotte och Lourdes med miraklet Bernadette. Våra åkommor är tyvärr desamma trots att vi både hade druckit vattnet i Lourdes och lyssnat på böner av prelater.

Resan gjordes de två sista veckorna i september 2019

Roadtrip USA September 2019

text och bild: Catarina Norlin, Göran Adolfsson

Dragkärnan monteras.

Började resan en dag tidigare än vi från början planerat eftersom man väntade in en orkan mot Floridas östkust. Första dagen körde vi från Orlando till Donaldsonville i Georgia. På sträckan mötte vi karavaner med hundratals lastbilar. De var utrustade med liftar på flaken, redo att bistå Orlando efter orkanen. Varje delstat har inte kapacitet att klara dessa naturkatastrofer, utan man samlar kraft från hela landet vid dessa tillfällen. En av resans medlemmar har en nyckelposition i Orlandos vatten- och elproduktion och blev tvungen att avsluta senare.

Bilen vi färdades i var en Subaru Outback (fyrehjulsdriven) med en liten dragkärna på släp.

Trafiken var lugnare än vi väntat oss, då många floridabor brukar evakuera norrut vid orkanvarningar.

Hotellet vi övernattade på motsvarade vad man sett på olika amerikanska

filmer. Lite slitet, stora sängar och en mullrande luftkonditionering.

Dagen efter besökte vi en naturskyddad plats, Providence Canyon, med djupa kanjoner, skogklädda på toppen, röda bergarter längst upp och sedan ljusare ju längre ner man kom. Denna del av USA var mycket grönare än Floridas ökenliknande växtlighet. Vi körde genom regnskurar som gjorde bilkörningen extra besvärlig.

Dagen efter besökte vi Martin Luther Kings museum i Memphis Tennessee, vilket egentligen heter National Civil Rights Museum. Ett museum som är väl värt ett besök trots alla andra dragplåster i denna stad. Vad vi slogs mest av var dessa "historiska" händelser med platser för vita och svarta på bl.a. bussar och att det inträffade under vår livstid och inte under 16- och 17-hundratals.

På museet fanns bussen som en färgad kvinna blev avkörd från för att hon satte sig på en plats för vita trots att det

endast var hon och föraren i bussen. Det kan man kalla civilkurage.

Nästa stopp på vår resa var Omaha med ett besök på Omaha central station, en fantastisk byggnad som renoverats (allt var inte klart) och nu var museum. Där fanns mycket indiankultur från de stammar som hållit till i området, men även en hel del järnvägshistoria, vilket gläder en gammal lokförare. Omaha var centrum för boskapstransporter. Här lastades djuren på järnvägsvagnar för vidare transport till de stora slakterierna efter att de drivits hit i stora hjordar från omgivande prärier.

Det var ju ändå en järnvägsstation, så vi besökte några äldre Pullmanvagnar. Där märkte man att servicen i vagnarna idag tagit många steg tillbaka, för det finns inte längre bemannade barer i vagnarna.

Dagen efter besökte vi nationalparken Badlands i South Dakota, ett område som verkligen gjorde skäl för namnet. Fantastiskt vackert men helt ofruktbart. Badlands bildades när området låg på havsbotten. När detta land nu kommit i dagen, kan man se dessa

lager av sediment väldigt tydligt. Vissa av lagren är några decimeter medan andra är flera meter. Vinderosion äter ned landskapet och fossiler kommer hela tiden fram. Dessa får inte röras utan man lägger en lapp i utställda brevlådor med en beskrivning.

Området är ju nationalpark. Man kunde se jordekorrar sitta på sina grushögar och blicka ut över fritt strövande bisonoxar.

Senare på kvällen var vi till Mount Rushmore och när vi kom dit strax före 20:00 var hela berget svart. Sedan hördes en speakerröst berätta med stor-slagna ord om de fyra presidenternas historia. Ljuset tändes upp och natio-

nalsången sjöngs och spelades. Amerikanska ceremonier är duktiga på ceremonier.

Började nästa dag med ett besök vid Devils Tower i Wyoming. Ett grönskiftande torn, flera hundra meter högt, mitt ute på plattlandet. Klippan bildades genom att vulkaniska bergarter trängde upp i havsbottens sediment, format som jättelik spagetti. Lite svårt att förstå att detta en gång var ett djupt hav, när man låter blicken spela över dessa prärier långt från hav och sjöar. Denna formation lockar idag till sig många bergsbestigare.

Resten av dagen ägnades åt bilkörning ända upp till Bozeman i Montana, där vår "kvarglömda" deltagare anslöt.

På eftermiddagen fortsatte vi norrut till nästa RBNB (semesterboende). Dagen efter handlade vi mat och is, fyllde de björnsäkra kylboxarna och körde till tältplatsen i Glacier National Park. Tälten restes och vi gjorde en kortare vandring.

Följande dagar blev det flera vandringar och vandringsförsök. Tätt dimma, regn och dåligt med parkeringsplatser satte käppar i hjulet.

Några dagar senare gjorde vi en vandring till Bowman Lake. Fantastiskt vackert!

Så packade vi ihop och bytte campingplats för att komma närmare gränsen till Canada. Där gjorde vi en vandring till Appistoki Falls. Dagen efter var det dags att besöka Bertha Lake.

Skogen bar tydliga spår av tidigare skogsbränder, men allt bjöd på en fantastisk naturupplevelse!

Nästa dag på andra sidan gränsen, efter frukost vid väggkanten, vandring mot toppen av glaciären. Med packning på ryggen, ständigt uppåt och viss rädsla att träffa på grizzlybjörn (som några sett ganska nära spåret), så blev

det inte många foton. Det var i alla fall en fantastisk upplevelse!

Ett besök på Montana Grizzly Encounter. Där vi fick information om grizzlybjörn och se en på nära håll. Imponerande djur!

Så blev det dags för Yellowstone med sina sour lakes, puttrande lerpölar. Det mesta kunde ses från väggkanten.

Några dagar senare påbörjade vi färden söderut. Det blev ett besök på Dinosaur National Monument, något som yngste deltagaren uppskattade!

I Colorado besökte vi The Garden of the Gods. Fantastiska bergsformationer med frodig grönska mellan klipporna.

Efter många mil var ett sista utflyktsmål Gateway Arch i Saint Louis.

Sen lång färd tillbaka till Orlando. Väl hemma i slutet av månaden konstaterade vi att vi hade kört 1100 mil!

Det var en resa som heter duga!

Vi redaktörer vädjar också, i likhet med ordförande, till alla SGS-medlemmar om bidrag till Briefing. Vi har lyckats få till stånd detta nummer, men det torde bli knepigt att fylla nästa nummer. Det verkar i skrivande stund bli tunnsått med resor, i alla fall utlandsresor, under resten av året.

Coronapandemin med karantänläge för de flesta av oss borde vara ett gyllene tillfälle att plocka fram gamla reseminnen att skriva om! Vi tar tacksamt emot alla bidrag.

Sverige som turistland är inte heller att förakta. Visa gärna på några smultronställen du har!

Inger och Christina

Omodalen i Etiopien del II

fortsättning från Briefing 114

text och bild: Karin och Mikael Thorvaldsson

Runt elden

Vi sitter runt elden och pratar med Hamer-familjen vi bor hos. Det är stjärnklart och Karlavagnen är upp och ner. En äldre man undrar var vi kommer ifrån.- Sverige, säger vi. Det vet han inte var det är, inte heller Europa, Afrika eller Etiopien. Vi letar upp Polstjärnan, pekar mot norr och säger: -Långt bort. Han nickar och säger, att där har han varit en gång. Där bodde det konstiga människor. Det bor 18 personer i familjens hydda. Det är en rik mans hus. Han har tre fruar och 13 barn. Äldsta sonen är gift men bor hemma med sin fru tills de får första barnet. Då bygger de ett eget hus bredvid. Det blir ganska snart, för frun är höggravid. Andra och tredje frun är betydligt yngre än mannen. Jag frågar, om de är nöjda och trivs. De intygar att de är nöjda och verkar mena det. Mannen är snäll och ger dem vad de behöver. De är inte avundsjuka, utan alla

hjälpas åt med hushållet och barnen. Jag bjuder på mitt vin jag köpt på marknaden. Jag räcker fram det till första frun med min högra hand och med vänster hand på min armbåge, som guiden instruerat mig. De blir mycket imponerade över att jag kan och respekterar deras kultur.

Te-ceremoni

Innan vi lämnar Hamer-familjen vi bott hos blir vi inbjudna till Oloaike, pappa till Aike. Husen har inga stora dörröppningar och pinntaket sticker långt ut, så man får halvkrypa in. Det är precis att Micke kan tränga sig in. Där inne brinner en brasa och te på kaffeskal doftar från en stor rundbottnad keramikkruka med smal hals. Vi sätter oss ner på vita oxhudar. De vita hudarna räknas som de finaste och erbjuds alltid gästerna. Hudarna ligger direkt på det stampade jordgolvet. Väggarna är av oregelbundna pinnar med stora glipor för att släppa in ljus och släppa ut rök. Först blir vi serverade te i stora kalebasser. Efter en stund tar Oloaike en stor mun med te och sprutar mot oss, så det bildas ett stort moln av finfördelat te i luften. Sedan uttalar han en välsignelse och upp-repar sprutandet några gånger till. Jag sitter en bit ifrån och får inget te på mig och Micke får bara lite på skorna. Jag har sett ceremonin på TV och då har de sprutat på varandra, så jag tror att han är lite försiktig med oss. Nyvälsignade kan vi sedan resa vidare.

Mode

Det är viktigt att visa samhörighet på marknaderna, ha rätt frisyra och kläder, så det tydligt syns vilken stam man tillhör. Det finns också ett mode i detaljerna. På en marknad vi besöker har några unga tjejer satt färgglada hårspännen på sina flätor i pannan. Tärningar och klocklänkar används som halssmycken. Fotbollströjor är väldigt populära hos de yngre männen, medan de lite äldre gärna har färgglada solglasögon. Några kvinnor använder en kalebass som hatt.

Beroende av turisterna

Vi bor hos Karo-folket i byn Korcho. Byn ligger vackert belägen på en kulle vid Omoflodan, men snart kommer människorna att flytta för att ge plats åt en bomullsplantage. Utländska och inhemska investerare köper upp mark kring byarna och stamfolken får mindre och mindre yta att röra sig på. Samtidigt blir de fler och fler. Alldeles nedanför byn arbetar stora maskiner dygnet runt med att anlägga den nya bomullsplantagen. Det är på samma plats, som karofolket brukade ha sina djur på bete. Det är hemskt. När vi kommer dyker

det upp barn och vuxna i massor. Alla vill bli fotograferade, mot betalning. De har blivit beroende av pengar från turisterna. De målar sig med traditionella prickar och mönster i ansiktet och på kroppen och poserar högt och lågt omkring oss. Mönstren efterliknar olika djur. Prickarna föreställer piggsvin, ränderna zebror och tre streck ut från näsan ett lejon. Några av de lite större

barnen är väldigt fantasifulla och deko-
rerar sig även med blommor i håret. Då
blir de tillsagda av den lokala guiden.
De får inte spöka ut sig utan bara visa
upp sin riktiga kultur.

Shewki

Efter frukosten besöker vi Shewki, en
ung kvinna i byn. Hon är ungefär lika
gammal som Mira, runt 20 år, men ing-
en här vet sin egentliga ålder. Det är oin-
tressant. Shewki bor i ett runt litet trä-
hus med halmtak, som alla andra i byn.
Varje morgon går hon ner till Omoflo-
den och badar och hämtar vatten. Det
finns stora krokodiler i vattnet, vilka
med jämna mellanrum attackerar både
djur och människor. Shewki är rädd för
krokodilerna. Liksom de andra kvin-
norna i byn mal hon mjöl av sorgum på
en lutande sten i skuggan av huset. Hon
gör degbollar, som kokas och äts mor-

gon, middag och kväll, med eller utan
getmjölk. Shewki har tre egna getter,
men hennes man har många. Det bety-
der otur att räkna dem, så ingen vet rik-
tigt hur många de har. Innan vi går får vi
ett fint pärlhalsband av Shewki till Mira.

Elefantfolket i öknen

Den stekande solen har gått ner sedan
någon timme. Det börjar antligen bli lite
svalare ute, 37-38 grader C. Vi är hos
Nyangatom-folket. Vårt tält står mitt i
byn och runt om oss är det fullt av liv
och rörelse. Barn leker och sjunger. Det
låter jättehärligt. Det är på kvällen efter
solnedgången som byn lever upp. På
dagen är det för varmt. Landskapet om-
kring byn är helt öppet, i det närmste
öken, och folket bor i små runda gräs-
hyddor med spetsig topp, som man får
krypa in i. Liksom i resten av Omoda-
len har en man ofta 2-3 fruar och en

kvinnor får i snitt 5 barn. Det är många som ska få plats i de små gräshyddorna. Rikedom mäts i barn och kreatur. Typiskt för Nyangatom-folket är att de har väldigt många halsband; 6-8 kg. Frisyren varierar. Många har små flåtor, som följer huvudet. En kvinna hänger på sig ett finstrimlat skinn för att efterlikna min frisyra. Människorna är långa och har gemensamt språk och kultur med stammar både i Kenya och Syd-Sudan, som de gränsar mot. De har utbyte med människorna där och det händer att de gifter sig över gränserna. Nyangatom betyder elefantätare. Man har haft en tradition att jaga och äta elefanter, men det är numera olagligt.

Sova med skorpioner

Det är fascinerande hur mycket ljus månen ger när allt annat är släckt. Vi sitter ute i bara månskenet och äter middag. Vi kan inte tända våra lampor, för lampskenet lockar fram småkryp och skor-

pioner. Marken i och runt byn är full av små runda hål. Vi går försiktigt, för man vill ju inte trampa på en skorpion av misstag. Folket i byn tycker det är väldigt spännande med vår ljusa hy och till skillnad från dessa människor, som knappt syns på kvällen, blir vi självlysande i månskenet. Det gör det ganska svårt att smyga iväg och uträtta sina behov i det platta ökenlandskapet. När vi ska sova är det fortfarande väldigt varmt trots att vi bara har innertältet av myggnät uppe. Vi vågar inte öppna helt pga skorpionerna och malariamyggor. Ingen annan här verkar bry sig, trots att marken är full av skorpionhål. Själva sover de på koskinn direkt på marken. Undrar om de som växer upp här klarar malaria bättre än vi.

*Fortsättning följer i
nästa nummer av Briefing*

Galapagosöarna – ett underbart återbesök

Text och bild: Margareta Jonsson Zelleroth

I november 2019 gjorde vi ett återbesök på Galapagosöarna. Vi var där år 1999. Hade det ändrats? Var djuren och naturen kvar? Vad väntade nu? Det var spännande att komma tillbaka till denna fantastiska övärld.

Allt resande och alla besök på öarna där kräver att det finns en utbildad lokal naturguide, som följer och leder gruppen dygnet runt. Så var det då och så var det nu. Antalet turister har ökat från ca 100 000 till 300 000 under de gångna åren. Det innebär att det nu var kö till öarna. Båtarna ligger på redden och väntar på sin tur. I regel får bara en enda grupp i taget vistas på en ö och det gör att besöken blir tidsbegränsade. Gruppen måste hålla ihop och följa givna stigar. Inget får tas med från öarna, inte ens ett sandkorn. På båten gäller stränga regler beträffande hygien. Alla skor måste ställas ute på däck för att inte kryp, bakterier, smuts och larver

skall komma ombord. Både skor och fötter spolats av efter varje tur. Där är det helt OK att komma barfota ner till matsalen för att äta middag. Det kändes lite ovanligt. Servicen, personalen, hytterna, de gemensamma utrymmena och maten var av hög klass. Personalen var angelägen om att göra sitt allra bästa för att ge oss en minnesvärd resa och förhoppningsvis berätta om den, så att fler besökare kommer till den kända och mycket speciella nationalparken.

Hur var det då med djurbeståndet? Fortfarande alldeles, alldeles fantastiskt! Vi besökte flera olika öar. Transporten mellan vårt fartyg och öarna gjordes i små gummibåtar. Ibland var det ”wet landing” och ibland ”dry landing”, dvs man kom ända in till land. Förutom besöken på öarna gavs tillfälle till snorkling. Som alternativ kunde man vara kvar på moderfartyget och titta på sjölivet från däck.

De allra flesta besöken på öarna var naturligtvis inriktade på det alldeles unika djurlivet, men det blev lite annat också. Vi besökte en slocknad krater, tittade på utsikter, gjorde korta vandringar och fascinerades av växtligheten längs stigarna. Vi tittade också på olika bergsformationer och mönster i den stelnade lavan.

Tyvärr kan jag inte räkna upp alla djur vi såg. Det finns massor och åter massor av djur och fåglar både på land och i vattnet. Många arter är endemiska, så man måste åka dit, om man vill se dem "live". Det finns till exempel galapagospingvin, galapagosduva och galapagoshök. Vi såg naturligtvis också många leguaner och sköldpaddor. En del djur är diskret färgade och syns knappt i naturen. Andra har möjligheter att synas när så behövs. Ett exempel är praktfregattfågeln som kan blåsa upp sin stora röda strupsäck, när

den vill imponera på flickor. Det finns flera olika arter av sulor och största intresset väcker nog blåfotad respektive rödfotad sula. Praktiskt att ha snygga fötter. Det imponerar!

Resorna till Galapagos innefattar i stort sett alltid några dagars start på fastlandet. Huvudstaden Quito ligger på 2850 meters höjd och det tar i regel några dagar att anpassa sig till höjden. Även fastlandet har mycket sevärt, bland annat huvudstaden Quito, djungelområden och indiankultur. Den här gången avslutade vi fastlandsaktiviteterna med ett besök i huvudstaden på drygt fyra timmar. Det är nog den snabbaste sightseeing vi har gjort i någon huvudstad. Som tur var såg vi mera av den för 20 år sedan.

Den andra hälften av resan skedde bland Galapagosöarna. Då hade vi i grundresan både svensk och internationell lokal guide. Eftersom öarna var vårt huvudresmål, bokade vi en fem dagars förlängning. Det var toppen! Då blev vi en internationell grupp och hade endast en internationell guide. Gruppen bestod även nu av 14 personer och deltagarna var av blandade åldrar. Det kändes bra att både kön, ålder och nationaliteter var mixade. Vi kom från olika delar av världen. Kanada, USA, Australien, Tyskland, Danmark och Sverige (bara vi) var representerade. Gissa om vi pratade mycket om resor, om intressanta resmål i olika världsdelar, om fantastiska upplevelser, om olika kulturer och möten med olika människor!

Det var väl värt att göra en återresa till Galapagos. Varför dröjde det 20 år? Jo, när vi var där 1999 var gruppen internationell och då fanns tre unga proffs fotbollsspelare från Schweiz i

gruppen. En av dem hade varit där två år tidigare och hade nu tagit med sina kompisar för att visa den fantastiska övärlden. Han var besviken och mindes att det fanns många fler djur när han besökte ön två år tidigare. Då tänkte jag: Så vill inte jag ha det. Jag skall inte be-

söka ön igen, utan med glädje minnas allt jag upplevt.

Efter 20 år hade jag ändrat mig och nu vågade vi chansa på ett återbesök. Det var helt fantastiskt att komma dit på nytt!

Resemästarens sidor

Världen är stängd, men inte SGS. Här planeras för nya spännande, medlemsresor, som vi kan njuta av då vi åter igen kan röra oss fritt och gränser i världen har öppnat. Ingen vet när det sker och på vilket sätt, men låt oss tro och hoppas att det snarare bli förr än senare.

Jag har på medlemmars önskemål, börjat dra i trådarna för en medlemsresa till Gabon, São Tomé och Príncipe, men lagt planeringen lite på is tills vi ser hur världen utvecklar sig. Ett annat önskemål som återkommer lite då och då, är att få göra resan som skulle ha bli-

vit vår jubileumsresa till södra Spanien. Det känns mer realistiskt i dessa tider och också roligt att få erbjuda en resa som inte går så långt bort. Spanienkännaren Thomas Gustafsson vill gärna visa oss sitt Spanien! Du kan läsa mer om resan nedan.

Resan till Egypten med Nils Billing har tagit form och du som anmält intresse har fått programmet hemskickat i mejlen.

Har du frågor om någon SGS-resa eller vill boka dig, kontaktar du researrangören direkt.

Kalendarium

Öster om Wallacelinjen - Indonesiens natur med Anders Haglund

15-31 oktober 2020
5 platser kvar!

Det okända Egypten med Nils Billing

Datum: 18-28 februari och 11-21 mars 2021. **Boka!**

Expedition Sydatlantens öar Ushuaia-Sydgeorgien-Tristan da Cunha-St Helena-Johannesburg

Endast kryssning:
31 mars-27 april 2021
OBS! Nytt datum, då årets resa fick ställas in.

Andalusien med Thomas Gustafsson

1 vecka i oktober 2021
Intresselista!

Öster om Wallacelinjen

Indonesiens natur med Anders Haglund

Sulawesi är den största ön inom området som kallas Wallacea och här hittar vi en av världens artrikaste och äldsta regnskogar med flera endemiska arter,

bland annat inte mindre än 90 fågelarter som bara finns här. Moluckerna och Timor är Wallaceas östligaste utposter och utanför öarna går en djuphavsgrav

som hindrat arter från att sprida sig till Nya Guinea och Söderhavet. Vår resa går till Sulawesi och Moluckerna, så vi kommer att besöka både den västra och östra delen av Wallacea.

Ön Halmahera ligger i ögruppen Moluckerna, vilken kanske är mer känd under sitt tidigare namn Kryddöarna. På ön Halmahera hittar vi nya arter som inte återfinns på Sulawesi. Faunan här har allt större inslag av australisk fauna med bland annat klättringsdjuret moluckkuskus, vittofskakadua, 15 arter kungsfiskare, samt den spektakulära vimpelvingade paradisfågeln (Standardwing), vars spelplats vi besöker. Det var florans och faunan på

Sulawesijuveltrast. Foto: Anders Haglund

Halmahera som var Sir Alfred Russel Wallace huvudsakliga inspirationskälla när han utvecklade sin teori om arternas ursprung.

Färdledare: Anders Haglund, biolog och en av SGS mest rutinerade och uppskattade färdledare.

Datum: 15–31 oktober 2020, Boka!

Pris: 54 900 kr

Antal deltagare: 12–15 personer

Mer information och bokning: Gränslösa Resor, E-post info@granslosaresor.se tel 0151–209 00. www.granslosaresor.se

---

Det okända Egypten med Nils Billing

Vi räknar med att de flesta SGS-are redan har besökt pyramiderna i Egypten och seglat på Nilen. Detta är en resa som börjar där den klassiska Egyptenresan slutar. Vi besöker bland annat Kairo, Luxor och kryssar på Nassersjön i Nubien på gränsen till Sudan, går in i gravar som nyligen öppnats och får genom Nils Billings guidning en levande bild av livet och historien i det gamla Egypten. Han läser hieroglyfer, tolkar och kommenterar pyramidernas

och templens fördolda värld. Med oss har vi också en lokal, engelskspråkig guide som ger oss inblickar i dagens samhälle. För vår resa handlar inte bara om faraonerna, utan i högsta grad även om vanligt folk. Hur levde man för 4 000 år sedan? Hur var det möjligt att bygga dessa eviga monument? Varför gjorde man det? Vad har de haft för roll under årtusendena och vilken roll spelar de idag? Frågorna är många. En del kommer vi få svar på, andra förblir

öppna och ytterligare nya föds säkerligen under resans gång.

Färdledare Nils Billing

Nils Billing ledde SGS uppskattade resor i Sudan. Han är egyptolog, religionshistoriker och författare. Dessutom har han ett intresse för människor, är lektor och docent vid Uppsala universitet och har varit en uppskattad färdledare på oräkneliga resor längs Nildalen. Han deltar sedan flera år i arkeologiska undersökningar i Egypten. Just nu skriver han en bok om Unis pyramid, som vi ska besöka. Nils arbetar också på en översättning och kommentar av "Det dolda rummets skrift", en komposi-

tion man finner i de kungliga gravarna i Konungarnas dal. Under vår resa kommer han att dela med sig av sina djupa kunskaper, så att vi på plats bättre kan förstå det religiösa rummets mytologiska och rituella betydelse.

Datum: 18–28 februari och 11–21 mars 2021 **Boka!**

Pris: 33 900 kr

Antal deltagare: max 25 SGS-are

Boka: Kontakta Anna-Karin eller Lotta på Gränslösa Resor.

Mejla info@granslosaresor.se eller ring 0151-209 00

Expedition Sydatlantens öar Ushuaia–Sydgeorgien–Tristan Da Cunha– S:t Helena–Johannesburg

Ett litet virus satte stopp för vår expedition och vi har fått flytta fram resan ett år. Innehållet blir detsamma som ursprungligen planerat. Kunde du inte komma med i år, får du här en andra chans.

Vår expedition över ett av de sju världshaven tar oss till tre av Atlantens mest otillgängliga ögrupper och öar – Sydgeorgien, Tristan da Cunha och St Helena. Tristan da Cunha är världens mest ensligt belägna samhälle. Man kan åka över Sydatlanten på andra sätt, ja till och med samma båt, om man nöjer

sig med att ha gjort turen. Det blir en standardresa med standardutflykter. Det som gör vår SGS-resa unik och så spännande är att vi har kontakter och vänner på öarna genom vår expeditionsledare Torbjörn Svensson. Sannolikt finns det inte någon annan svensk som varit på alla dessa öar och dessutom har vänskapsband med öborna. Det öppnar dörrar som är stängda för andra. Att Torbjörn är sjökaptan och erfaren färdledare är basen för en lyckad resa och han kommer att hålla många intressanta föredrag och leda utflykter

på svenska. Dessutom blir det fina föredrag av båtens guider.

Vårt fartyg m/v Plancius går med passagerare i Arktis och Antarktis. Hon har viss isklass och tar 116 gäster, är 89 m lång och 14,5 m bred med en marschfart på 10,5 knop. Varje hytt har dusch och toalett. Mat- och föreläsningssalen är rymlig och Observation Deck har panoramavy föröver och bar. Även goda däcksutrymmen kommer väl till pass då vi når varmare breddgrader efter Tristan. 10 zodiacs gör landstigningar effektiva. Hon har en internationell besättning på 47 personer, varav åtta är

St Helena med Jacobs stege som leder upp till The Signal Station, där konstnären Roland Svensson bodde.

guider/ledare/föredragshållare under ledning av en holländsk Expedition Leader. Ombord finns också en läkare.

Preliminärt pris endast kryssningen: Aktuellt pris publiceras på hemsidan så fort det finns tillgängligt.

Datum från Ushuaia-Johannesburg: 31 mars–27 april 2021 Intresselista!

Information och bokning: Lotta och Anna-Karin på Gränslösa Resor, e-post info@granslosaresor.se eller telefon 0151-209 00

Andalusien och Gibraltarsund med Thomas Gustafsson

Vår planerade jubileumskryssning på Guadalquivir kunde inte genomföras, men intresset var stort och många har framfört önskemål om att få resa till Andalusien med Spanienkännaren Thomas Gustafsson som ciceron. Nu finns chansen!

Vår bas under resan blir Andalusiens huvudstad Sevilla, perfekt beläget för att kunna utforska regionens sevärdheter. Vi kommer också att sätta fokus på Gibraltar sund och de två spännande exklaverna som finns på var sin sida om sundet, Gibraltar och Ceuta. Under antiken var Medelhavet det stora världshavet. Gibraltar var öppningen

ut mot det okända. Hit vågade sig endast de modigaste feniciska handelsmännen och grekiska geograferna. Vid Gibraltar tog världen slut. Enligt Platon hade halvguden Herakles en gång rest två väldiga portaler på var sin sida om inloppet, Herkules stoder, som i dag ingår i det spanska stadsvapnet. Enligt myten är Gibraltarklippan och Ceuta som reser sig på var sin sida om sundet resterna av de gudomliga pelarna. Tanken är att vi ska övernatta en natt i Gibraltar och en natt i Ceuta. Eventuellt blir det också en liten sväng in i norra Marocko.

Några av resans höjdpunkter

Sevilla bjuder på många historiska sevärdheter som, Torre del Oro, det runda och tjocka tornet, där guldlet från Latinamerika förvarades, men den största attraktionen är stadens katedral med alla sina guldsalter som hämtades i kolonierna i Amerika och klocktornet Giralda. Inne i katedralen har upptäckaren Christofer Columbus sitt gravmonument. Vi ser förstås också det kungliga slottet El Alcázar som är en av världens vackraste byggnader i sitt slag och de minnesmärken som kvarstår efter de Världsutställningar Sevilla varit värd för. Dessutom ska vi naturligtvis uppleva flamencon, denna färgstarka och känsloladdade konstform som återfinns på Unescos immateriella världsarvslista.

Córdoba har flera byggnadsverk som vittnar om stadens kulturella guldålder, då Córdoba var ett eget kalifat och Europas mest utvecklade samhälle. I de gamla judiska kvarteren vandrar vi genom slingrande gränder och bland låga vitkalkade hus. Den berömda moskén, La Mezquita, uppförd mellan 786 och 1100 är världens tredje största moské och den största i Europa. De dubbla valvbågarna i pelarhallen, som ger det mjuka ljuset, bärs upp av mer än tusen kolonner i jaspis, onyx, marmor och granit vars kapital tagits från det tidigare romerska templet och bysantinska ruiner i staden. I moskén finns också flera vackra hästskobågar och förgyllda bönenischer.

Cádiz och Jerez de la Frontera. På väg från Sevilla till Gibraltar besöker vi två

*Cádiz är västlandets äldsta stad.
Foto: Thomas Gustafsson*

intressanta städer, Jerez de la Frontera och Cádiz. Till Jerez vallfärdar såväl hästtokiga som vinkännare från hela världen, tack vare den kungliga andalusiska ryttarskolan och stadens sherrybodegor. Vi gör en stadsrundtur och provsmakar sherry. Kuststaden Cádiz som är västlandets äldsta stad har en välbevarad stadsmur, livfull hamn och innanför den ligger små gränder och låga hus. Den moderna delen av staden ligger vid playan.

Vi besöker de två spännande exklaverna Gibraltar och Ceuta.

Gibraltar är brittiskt territorium och här bor runt 30 000 människor, en liten bit av England med en spansk touch. Här kan man dricka och äta i engelsk stil, till exempel Fish and chips. Så länge

någon minns har makthavarna i Madrid krävt att Gibraltar ska bli spanskt, utan att vinna gehör i London eller för den delen få stöd bland Gibraltarborna. Efter Brexit har dock Gibraltarfrågan åter igen blivit högaktuell. Thomas som följt konflikten under de senaste trettio åren berättar om hur tongångarna går just nu. Under vårt besök till ”The Rock” ser vi förstås närmare på de gamla försvarsverken som skyddat den ointagliga klippan från flera invasionsförsök, besöker affärsgatorna i centrum där handel med skattefria varor är livlig och vi möter förstås också de berömda aporna som lever på klippan.

Ceuta är spanskt territorium, beläget på den afrikanska sidan om Gibraltarsundet. I forna tider var Ceuta en kastiliansk handelsstad och när Spanien bildades blev Ceuta en del av det spanska imperiet. Staden är mycket spansk i sin atmosfär men närheten till Marocko märks i gatulivet och gränshandeln är livlig. När makthavarna i Madrid pekar på geografiska faktorer som anledningen till att Gibraltar ska hamna under spanskt styre, brukar det inte dröja länge innan makthavarna i Rabat kräver att få ta över Ceuta. Sedan flera år tillbaka skyddas gränsen av ett högt staket och som byggts av Spanien med stöd av EU för att stoppa illegal invandring, den enda platsen där EU har en direkt gräns med ett afrikanskt ut-

vecklingsland. Vi gör en stadsrundtur och kanske hinner vi också göra ett besök i Marocko. Planen är att bo en natt i Gibraltar och en i Ceuta, så att vi får ordentligt med tid att uppleva de båda exklaverna, som är speciellt intressanta för samhällsintresserade resenärer.

Ciceron och färdledare är spanienkännaren Thomas Gustafsson

Genom vår mycket uppskattade färdledare, Thomas Gustafsson, får vi en spanienupplevelse utöver det vanliga. Thomas är journalist, författare och Sveriges främsta Spanienkännare. Han har under många år varit verksam som korrespondent i Spanien varifrån han skrivit flera hyllande böcker, bland annat verket ”Spanien: En färd genom historien” aktuell i en ny utgåva 2020.

Budgererat pris: 25 000 kr

Tid: 1 vecka i oktober 2021

Antal deltagare: max 25 SGS-are

Information och intresseanmälan: Lotta och Anna-Karin på Gränslösa Resor, e-post info@granslosaresor.se eller telefon 0151-209 00

Visste du att...

...det tar snigeln omkring 8 dygn och 8 timmar att förflytta sig samma sträcka som geparden springer på en minut.

Visste du att...

...en elefant äter ca 250 kg växter per dygn

